

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 636/2021-36

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Monikou Ilčíšínovou, advokátkou, Herľanská 547, Vranov nad Topľou, proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I č. k. 36 CbR 14/2008 zo 4. júna 2019 a jemu predchádzajúcemu postupu a proti postupu generálneho prokurátora Slovenskej republiky vo veci podania mimoriadneho dovolania č. k. VI/2Pz191/09 z 23. apríla 2009 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. septembra 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 36 CbR 14/2008 zo 4. júna 2019 a jemu predchádzajúcim postupom, ako aj postupom generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) vo veci podania mimoriadneho dovolania č. k. VI/2Pz191/09 z 23. apríla 2009 (ďalej aj „mimoriadne dovolanie“). Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie, ako aj mimoriadne dovolanie zrušiť a prikázať okresnému súdu bezodkladne znovu konať.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že [REDAKOVANÉ] spoločnosť [REDAKOVANÉ] sa návrhom zo 6. februára 2008 domáhala na okresnom súde vydania poverenia zvolať mimoriadne valné zhromaždenie spoločnosti [REDAKOVANÉ] Okresný súd 30. marca 2009 vydal uznesenie sp. zn. 36 CbR 14/2008, ktorým návrhu vyhovel a poveril spoločnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zvolať mimoriadne valné zhromaždenie spoločnosti [REDAKOVANÉ], a súčasne poveril sťažovateľa

vedením mimoriadneho valného zhromaždenia, ktoré sa uskutočnilo 29. apríla 2009 za účasti všetkých akcionárov. Po jeho otvorení zástupca Slovenskej republiky oznámil, že generálny prokurátor podal mimoriadne dovolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 36 CbR 14/2008 z 30. marca 2009, čo však nevedel písomne preukázať, a preto mimoriadne valné zhromaždenie pokračovalo.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) následne uznesením č. k. 6 M Obdo 3/2009 z 20. mája 2009 zrušil uznesenie okresného súdu č. k. 36 CbR 14/2008 z 30. marca 2009 a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Uvedené rozhodnutie najvyššieho súdu bolo zrušené nálezom ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 58/2010.

4. Najvyšší súd v rozpore s predmetným nálezom ústavného súdu opätovne uznesením č. k. 5 M Obdo 1/2011 z 30. júna 2011 zrušil uznesenie okresného súdu č. k. 36 CbR 14/2008 z 30. marca 2009.

5. Spoločnosť [REDAKOVANÉ] podala návrh na zastavenie konania, pretože mimoriadne valné zhromaždenie spoločnosti [REDAKOVANÉ], sa uskutočnilo, teda došlo k skonzumovaniu práva, s čím Slovenská republika ako jeden z akcionárov nesúhlasila.

6. Sťažovateľ poukázal na súvisiace konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 34 Exre 89/04, v ktorom bolo 18. novembra 2004 vydané obdobné poverenie pre spoločnosť [REDAKOVANÉ] zvolať mimoriadne valné zhromaždenie spoločnosti [REDAKOVANÉ]. Predmetné rozhodnutie bolo zrušené najvyšším súdom uznesením č. k. 1 Mobdo 5/2005 z 28. júna 2006, ktoré bolo zrušené nálezom ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 159/07. Následne najvyšší súd opakovane uznesením č. k. 2 Mobdo 1/2008 z 28. mája 2008 zrušil rozhodnutie okresného súdu č. k. 34 Exre 89/04 z 18. novembra 2004. Ústavný súd nálezom sp. zn. II.US 346/08 zrušil aj toto rozhodnutie najvyššieho súdu.

7. Ústavný súd tiež nálezom sp. zn. III. ÚS 84/2019 rozhodol, že v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 36 CbR 14/2008 boli zbytočné prieskumy v konaní a prikázal okresnému súdu konať. Okresný súd vo veci konal tým spôsobom, že predvolanie na pojednávanie a rozhodnutie vo veci samej bolo doručované do nesprávnej elektronickej schránky a rozhodovala sudkyňa, ktorá sa sama vyjadrila, že sa cíti predpojatá, avšak Krajský súd v Bratislave ju z prejednávania a rozhodovania veci nevytlúčil. Rozhodnutie č. k. 36 CbR 14/2008 zo 4. júna 2019 bolo spoločnosti [REDAKOVANÉ] doručené až 28. apríla 2020. Predmetné rozhodnutie malo byť vydané na pojednávaní konanom 4. júna 2019, na ktoré nebol sťažovateľ nikdy predvolaný a ani mu nebolo nikdy doručené žiadne rozhodnutie. Napriek uvedenému sťažovateľ podal proti rozhodnutiu okresného súdu č. k. 36 CbR 14/2008 zo 4. júna 2019 odvolanie, o ktorom nebolo ku dňu podania ústavnej sťažnosti rozhodnuté.

8. Sťažovateľ bol odsúdený Špecializovaným trestným súdom za vinného, že nerešpektoval odklad vykonateľnosti uznesenia okresného súdu č. k. 36 CbR 14/2008 z 30. marca 2009 a umožnil konanie mimoriadneho valného zhromaždenia spoločnosti [REDAKOVANÉ], 29. apríla 2009, napriek tomu, že nikdy nebol zákonným spôsobom oboznámený o podaní mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom.

II. Argumentácia sťažovateľa

9. Sťažovateľ namieta, že generálny prokurátor nemôže nahrádzať nečinnosť účastníka konania Slovenskej republiky, ktorá mala možnosť domáhať sa nápravy prostredníctvom žaloby o neplatnosť uznesení prijatých na mimoriadnom valnom zhromaždení konanom 29. apríla 2009, podaním dovolania, resp. ústavnej sťažnosti. Na podanie mimoriadneho dovolania neboli podľa sťažovateľa splnené procesnoprávne požiadavky, a preto trpí vadou procesnej neprípustnosti. Generálny prokurátor v danom prípade prekročil svoju právomoc.

10. V dotknutom súdnom konaní došlo k bezprecedentnému zásahu výkonnej moci do moci súdnej, pretože generálny prokurátor ako subjekt, ktorý nebol účastníkom konania, dosiahol odklad vykonateľnosti právoplatného rozhodnutia okresného súdu.

11. Sťažovateľ zastáva názor, že v zmysle uznesenia okresného súdu č. k. 36 CbR 14/2008 z 30. marca 2009 [REDAKOVANÉ] mimoriadne valné zhromaždenie zvolala, čím došlo k naplneniu oprávnenia, a teda aj k tzv. skonzumovaniu práva. Mimoriadne dovolanie bolo generálnym prokurátorom podané až po zvolaní mimoriadneho valného zhromaždenia, a preto je neobhájiteľné, pokiaľ bola odložená vykonateľnosť niečoho, čo už bolo vykonané.

12. Podaním mimoriadneho dovolania došlo aj k porušeniu zásady rovnosti zbraní zvýhodnením Slovenskej republiky, pretože právny poriadok Slovenskej republiky neumožňuje, aby sa na stranu [REDAKOVANÉ] postavil subjekt s rovnakým alebo obdobným postavením ako generálny prokurátor. Za vážne pochybenie považuje sťažovateľ okolnosť, že generálny prokurátor o prijatí podnetu na podanie mimoriadneho dovolania neupovedomil druhú stranu.

13. Sťažovateľ tiež poukázal na skutočnosť, že spoločnosť [REDAKOVANÉ] podala návrh na vylúčenie zákonnej sudkyne z dôvodu jej zaujatosti. Krajský súd v Bratislave však nariadil zákonnej sudkyňi konať napriek tomu, že sama sa označila za zaujatú. Uvedené dokazuje, že konajúci súd nie je nestranný a nezávislý, o čom svedčia aj prietahy v konaní a jeho nesprávny procesný postup.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Ako z ústavnej sťažnosti, jej príloh, ako aj rozhodovacej činnosti ústavného súdu (najmä vo veci vedenej pod sp. zn. III. ÚS 84/2019) vyplýva, k porušeniu označených práv sťažovateľa malo dôjsť uznesením okresného súdu č. k. 36 CbR 14/2008 zo 4. júna 2019, ktorým bolo o návrhu spoločnosti [REDAKOVANÉ] na vydanie poverenia zvolať mimoriadne valné zhromaždenie spoločnosti [REDAKOVANÉ], rozhodnuté tak, že okresný súd návrh zamietol. Sťažovateľ tiež namieta, že k porušeniu jeho práv (nesprávne v petite sťažnosti označil čl. 41 ods. 1 ústavy, pozn.) došlo aj podaním mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom č. k. VI/2Pz191/09-7 z 23. apríla 2009, v dôsledku ktorého najvyšší súd uznesením č. k. 6 MObdo 3/2009 z 27. apríla 2009 odložil vykonateľnosť uznesenia okresného súdu č. k. 36 CbR 14/2008

z 30. marca 2009 (ktorým okresný súd návrhu vyhovel), ktoré následne uznesením č. k. 6 MObd0 3/2009 z 20. mája 2009 zrušil.

15. Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti nevyhnutne sústredil na posúdenie, či ústavnú sťažnosť podala oprávnená osoba, t. j. fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá je nositeľom základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

16. Ústavný súd konštantne rozhoduje (z aktuálnych rozhodnutí napríklad sp. zn. I. ÚS 93/2020, III. ÚS 39/2020, IV. ÚS 149/2020), že ústavnú sťažnosť môže úspešne uplatniť sťažovateľ vtedy, ak medzi namietaným postupom alebo rozhodnutím porušovateľa existuje príčinná súvislosť vo vzťahu k osobe sťažovateľa. Takýto vzťah typicky neexistuje vtedy, ak sťažovateľ nie je účastníkom alebo stranou napadnutého konania, resp. rozhodnutia. Rovnako je ústavným súdom ustálené, že domáhať sa ochrany základných práv na ústavnom súde môže fyzická osoba alebo právnická osoba len v záujme ochrany svojich základných práv alebo slobôd, čo v zásade znamená, že v procesoch predchádzajúcich konaniu o ústavnej sťažnosti bol sťažovateľ ich účastníkom alebo stranou.

17. Z ústavnej sťažnosti samotného sťažovateľa vyplýva, že účastníkmi súdneho konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 36 CbR 14/2008, v ktorom svoje oprávnenie podať mimoriadne dovolanie úspešne využil generálny prokurátor, boli [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] v procesnom postavení navrhovateľa a [REDAKOVANÉ], v postavení odporcu, ako aj Slovenská republika – Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky v postavení intervenienta na strane odporcu.

18. Keďže sťažovateľ nemal v napadnutom konaní procesné postavenie účastníka konania, resp. strany konania (nebol žalobcom, žalovaným ani vedľajším účastníkom), nemohol v tomto konaní uplatňovať svoje procesné práva a plniť procesné povinnosti. Z tohto dôvodu nemohlo v posudzovanom konaní dochádzať ani k porušovaniu jeho základných práv a slobôd (II. ÚS 205/04). Sťažovateľ je v ústavnej sťažnosti označený úplným a presným spôsobom, sťažovateľ je v konaní pred ústavným súdom právne zastúpený. V uvedenom smere preto nevznikajú žiadne pochybnosti, že pri jeho označení nejde o žiadnu chybu v písaní, ktorá by sa dala na základe výzvy ústavného súdu odstrániť.

19. Pretože ústavnú sťažnosť ústavnému súdu podal sťažovateľ, ktorý nie je aktívne procesne legitimovaný na podanie ústavnej sťažnosti, ústavný súd dospel k záveru, že ide o ústavnú sťažnosť podanú neoprávnenou osobou, a preto ju pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. e) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

20. Na tomto závere nemôže nič zmeniť ani sťažovateľom uvádzaná skutočnosť, že Špecializovaný trestný súd v Pezinku uznal sťažovateľa za vinného, že nerešpektoval odklad vykonateľnosti uznesenia okresného súdu č. k. 36 CbR 14/2008 z 30. marca 2009 (ktorý nastal v dôsledku podaného mimoriadneho dovolania) a umožnil konanie mimoriadneho valného zhromaždenia spoločnosti [REDAKOVANÉ], napriek tomu, že najvyšší súd konštatoval, že sťažovateľ nie je účastníkom dotknutého súdneho konania, čo v konečnom dôsledku potvrdzuje záver ústavného súdu o nedostatku vecnej legitímácie sťažovateľa na podanie ústavnej sťažnosti.

21. Nad rámec uvedeného ústavný súd dodáva, že vo vzťahu k namietanému postupu a napadnutému rozhodnutiu okresného súdu č. k. 36 CbR 14/2008 zo 4. júna 2019 mohol ústavnú sťažnosť odmietnuť aj podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie, keďže, ako sám sťažovateľ uviedol, proti predmetnému rozhodnutiu podal odvolanie, o ktorom dosiaľ nebolo rozhodnuté, a teda je v súlade s princípom subsidiarity zakotveným v čl. 127 ústavy daná predovšetkým právomoc odvolacieho súdu posúdiť ním namietané skutočnosti. Vo vzťahu k namietanému podaniu mimoriadneho dovolania je zase evidentné, že ústavná sťažnosť bola podaná oneskorene (po uplynutí 12 rokov), a preto mohla byť v tejto časti z tohto dôvodu odmietnutá aj podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde. Z judikatúry ústavného súdu však predovšetkým vyplýva, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana, a je na úvahe generálneho prokurátora, či svoje oprávnenie využije a mimoriadne dovolanie podá. V danej veci o podanom mimoriadnom dovolaní už najvyšší súd rozhodol (č. k. 6 M Obdo 3/2009 z 20. mája 2009), a preto mohla byť ústavná sťažnosť v tejto časti odmietnutá aj pre nedostatok právomoci ústavného súdu [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde].

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. decembra 2021

Libor Duľa
predseda senátu